

ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΑΡΧΑΙΑ

ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

ΕΚΔΟΤΗΣ· ΠΑΥΛΟΣ ΔΡΑΝΔΑΚΗΣ· ΑΘΗΝΑΙ

11 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1926

ΑΡΙΘ. 7

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΧ. 5

ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Όλαι αἱ Γνώσεις, Θεολογικαί, Φιλοσοφικαί, Ἱστορικαί, Ἑπιστημονικαί, Γεωγραφικαί κ.λ.π. κατ' ἀλφαριθμητικὴν τάξιν εἰς

30 ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΤΟΜΟΥΣ

Ἐκ χιλίων πεντήκοντα σελίδων ἕκαστος, μὲ ἀπειροὺς εἰκόνας καὶ χάρτας
ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΟΙ ΔΙΑΠΡΕΠΕΣΤΕΡΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ ΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ἡ ἑπιστημονικὴ καὶ διδασκικὴ, ἀλλὰ καὶ ἀπολαυστικὴ, εἰς γλώσσῃν γλαφυρῶν
μὲ χιούμορ καὶ χάριν, γραμμένη δὲ καὶ τὴν διαβάζουσι καὶ τὴν
ἐννοοῦσι ὅλοι παρὰλλήλως πρὸς τὴν ἐκδόσιν τῆς.

ΘΑ ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΕΥΧΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΚΑΙ ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΕΞ 24 ΣΕΛΙΔΩΝ ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ ΕΚΑΣΤΟΝ

Περιλαμβάνοντα 8 σελίδας περιοδικοῦ, μὲ καλλιτεχνικὰς εἰκόνας, σχετικὰς
μὲ τὴν Ἑλληνικὴν καὶ παγκόσμιον πολιτικὴν, κοινωνικὴν καλλιτεχνικὴν κίνησιν.

ΠΡΟΣ ΔΡΑΧΜΑΣ 5 ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ

ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΔΕΚΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΜΕΧΡΙ ΤΕΛΟΥΣ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1926

ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ "ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑΣ"

ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΛΑΖΑΣ ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ

ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΤΩΘΙ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ & ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΣΙΔΕΡΗ, Ὁδὸς Σταδίου, κάτωθεν Ἀρσακείου **ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ**, Ὁδὸς Σταδίου 41
ΖΗΚΑΚΗ, Ὁδὸς Περαιολογίου **Χ. ΣΑΛΙΒΕΡΟΥ**, Ὁδὸς Σταδίου 38
ΒΑΦΕΙΑΔΗ, Ὁδὸς Σταδίου, (ἐναντι Ὑπουργ. Οἰκον.) **ΔΕΠΑΣΤΑΣ**, Ὁδὸς Βουκουρεστίου 2β
PROGRES, Ὁδὸς Σταδίου 6

ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ
ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΚΑΤΩΘΙ ΟΡΟΥΣ:

ΔΙ' ΟΛΟΚΛΗΡΟΝ ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Δραχμαὶ **2.500** πληρωτέαι εἰς **20** μηνιαίας δόσεις ἑκ δραχ. **125** ἑκάστην.
Διὰ τὸν κληρὸν, τοὺς δημοσίους καὶ ἰδιωτικοὺς ὑπαλλήλους τοὺς ἀξιωματικοὺς
ἐκ τῆς καὶ θαλάσσης δραχ. **2.000** πληρωτέαι εἰς **25** μηνιαίας δόσεις ἑκ δραχ. **80**
ἑκάστην.

Διὰ τοὺς Κληρηγὰς, Διδασκάλους, Φοιτητὰς, Σπουδαστὰς, Μαθητὰς ἐν γένει
δραχ. **1.800** πληρωτέαι εἰς **30** μηνιαίας δόσεις ἑκ δραχ. **60** ἑκάστην.

Ἐπὶ προκαταβολῇ ὁλοκλήρου τοῦ ἀντιτίμου ἐκπίπτουσι **10** οἱ ἐπὶ τῶν ἀνω τιμῶν ἐγγραφῆς

ΔΙΑ ΣΕΙΡΑΣ ΤΕΥΧΩΝ

60	τεύχη δραχμὰς	250 —
30	τεύχη δραχμὰς	130 —
15	τεύχη δραχμὰς	70 —

Οἱ Ἐκδοτικοὶ Οἶκοι **Βασιλείου, Ζηκάκη, Χ. Σαλιβέρου** καὶ **Σιδέρη**, θὰ χορηγήσουν εἰς τοὺς ἐγγρα-
φομένους εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα τῶν δι' ὁλόκληρον τὸ ἔργον ἐκπίπτουσιν **20** οἱ ἐπὶ βιβλίων ἐκδόσεώς των μέχρις
ἀξίας χιλίων δραχμῶν.

Τὰ Βιβλιοπωλεῖα **Βαφειάδη, Δεπάστα** καὶ **«Progrès»** θὰ χορηγήσουν εἰς τοὺς ἐγγραφομένους παρ'
αὐτοῖς δι' ὁλόκληρον τὸ ἔργον ἐκπίπτουσιν **10** οἱ ἐπὶ βιβλίων πωλουμένων παρ' αὐτῶν μέχρις ἀξίας χιλίων
δραχμῶν.

Οἱ ἐγγραφόμενοι μέχρι τέλους Μαρτίου δι' ὁλόκληρον τὸ ἔργον καὶ προπληρώνοντες τὸ ἀντί-
τιμον αὐτῆς θὰ ἔχουν ἐπὶ πλέον τὸ δικαίωμα ν' ἀποκηρύξουν ἀνεὺ προκαταβολῆς, ἐν οἰκόμεδον εἰς τὸν
Συννοικισμὸν Ἡλιοπύλου τοῦ οἰκίου ἢ ἀξία πρὸς Δραχ. **30** κατὰ πῆχυν (ἥτοι μὲ ἐκπίπτουσιν **25**
οἱ ἐπὶ τῆς σημερινῆς τιμῆς) θὰ καταβληθῇ εἰς τριάνοντα ἴσας μηνιαίας δόσεις.

Εἰς πάντα δυνάμενον νὰ ἐργασθῇ συντόμως ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τῆς
ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑΣ
παρέχονται πρωτοφανεῖς ἐνδολεΐαι καὶ ἀμοιβαί.

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΠΑΥΛΟΣ ΔΡΑΝΔΑΚΗΣ

ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΛΑΖΑΣ ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

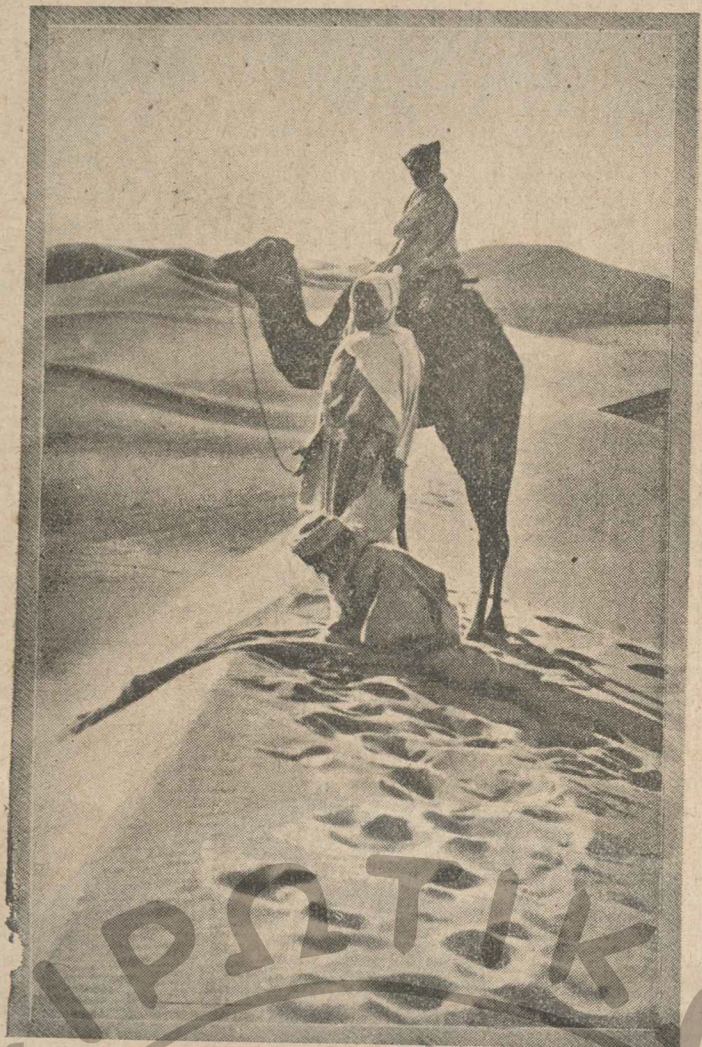
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
7ον ΤΕΥΧΟΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΠΑΥΛΟΣ ΔΡΑΝΔΑΚΗΣ
ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΛΑΖΑ, ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ ΑΘΗΝΑΙ

ΚΥΡΙΑΚΗ 11 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1926
ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ Δρ. 5

Ἡ Ζεὶ Λαμπρινοῦ, ἡ πρώτην υἱογονετικὴν σύζυγος τοῦ Ρουμάνου Λαδόχου.

Προσέγγη Νομάδων τῆς Σαχάρας.

Ἡ Κ. Βαλαμύκη, ἡ ἑλληνὶς ἀντιτέτις.

Ἑλληνικαὶ φθογγαὶ μίαι.

Ἄλλοι ἀστέρες τοῦ ἀρχαίου Παντοῦ.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΦΙΛΙΑΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ
ΔΩΡΕΑ 147
ΗΜΕΡΟΜ. 29-9-28
ΑΡΙΘ. 23585

ΟΤΙΟ ΧΩΡΕΣ ΟΤΝΩΣΤΕΣ

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΙΝΔΙΑΣ

ΑΙ Ισοβίτιες των Ινδικών χαρμίων.—'Αρραβόνες άνευ μνηστής.—Γάμοι νηπίων.—ΑΙ άνήκευστοι ύποχρεώσεις των γυναικίων ως συζύγων.—'Ο άβίωτος βίος των χηρών.—Μέσον σωτηρίας δ... θάνατος!

Υπό του κ. ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ

Δέν υπάρχει ίσως άλλη χώρα που νά δύναιτο νά μιά παρουσιάση εξευτελιστικότερα και σκληρότερα διά την γυναίκα εθίμα από τας μυστηριώδεις Ινδίας, την κοιτίδα των παραδοξότερων, των μυστηριωδέστερων και πολυκαθιμωτέρων θρησκειών και αϊρέσεων, διά την μελέτην των οποίων δέν άρκουν τά ετη της ανθρώπινης ζωής.

Η γυνή εις τας Ινδίας των βραχμνιστών δέν είνε ή μισοανθρωπίνη των άλλων χωρών, ή οποία εγκλείεται μέν εις τό χαρέμιον, αλλά δύναται νά περικυβηθεί εις τούς δρόμους, έστω και μέ καλυμμένην ή ήμικαλυμμένην τό πρόσωπον και συνοδευομένη από εύνοχους. Η Ινδία (χινδουστάν) είνε ή έκ γενετής εγκλειστική, ή οποίας άόρατος εις ξένους, ή κατεδικασμένη ν' άρκήται από την εξουσίαν του οίκου της ζώνη εις ό,τι της επιτρέπουν νά βλέπη αΙ μικρά όπτι του άνηλικού κεφαλιού, διότι έ-εργασμένη έν άπολύτω άνάγκη έξω της αλλής της, ή μέν πτωχή κοκκυβισμένη ή... μπαμπούλας από κεφαλής μέχρι ποδών, προσπαθεί μέ πάντα τρόπον νά διακρύψη τά άνδρικά βλέμματα, ή δέ εύπορος μεταφέρεται έντός ειδικής άμάξης—είδος μεγάλου κειθωτίου—τό έσωτερικόν της οποίας ούδεμία άκτίς φωτός διαπεράσθαι από τά πέριξ. Ούτως έστηνται ή εις τας δόδους των Ινδικών πόλεων έλλειψις του ώραιού φύλου, ή οποία κάμνει ιδιαιτέρων έντυπωσιν εις τόν ξένον επισκέπτην.

Είνε τόσον αυστηρά ή άγκυρά της Ινδίας των άνωτέρων ή εδωμένων αϊρέσεων εις τόν γυναικωνίτην, ώστε και εις τόν κήπόν της, περικυβηθεί μέν μέ πικρής ήλους τούτους, άπογορευτεί υπό των Ιερών διατάξεων νά πεπατηθί μέ άνά-λυτον πρόσωπον. Άν δέ συμβή ν' άνθενήση προτιμάται ν' άποβάλη παρ'ένά κληΐδη νά την περ'άλλω άνήρ τατόρος.

Ο άρραβωνισμός ένδός της ίδιας πάντοτε αϊρέσεως, δέν έχει τό δικαίωμα νά βγή την μνηστήν του, είνη την ήμέραν του γάμου. Ο άρραβών εύλογείται υπό των βραχμνικών Ιερών μέ σανονκριτικός εύχάς, έξορκισμούς και άνάγκωνσιν ώροσκοπού, παρίντας μόνον του μνηστήρος περικυβουμένου υπό των συγγενών και φίλων του, οι όποιοι τόν ραίνουν μέ άνήλ και ρίζι και μεταξύ των όποιων ό σθεναρότερος του καλύπτει την κεφαλήν μέ τόν ώραιον χρυσόκέντητον άνδρικόν νυμφικόν πέπλον, άνοκρύπτοντά μέ τούς χρυσούς του τούς θάλαμους και συμβολίζοντά την ύποχρέωσιν, ήν άνάλαβάνει ό μελλοντικός νά μέν κυτάξω φεθί πλέον άλλην γυναίκα!! Ύπαρχουν και άλλαι Ινδικαι αϊρέσεις, αΙ όποια είνε έπιεικέστεραι πρός τας γυναίκας.

Η γυνή, κατά τας θρησκευτικές διατάξεις των βραχμνιστών, δέν πρέπει νά έχη Ι-δικήν της θέλησιν. Αλλά δέν νά έξαρτάται Ισοβίως από τόν άνδρα. Ώς κόρη ύπακούει τυφλώς τόν πατέρα, ως σύζυγος λατρεύει δουλοπρεπώς τόν άνδρα της, ως χήρα ύπηρείται τόν υιόν της. Άν ή συμπεριφορά του συζύγου δέν είνε καλή, ή άν ούτος φεράται συνάπτων σχέσεις μέ άλλας γυναίκας, ή γυνή όφείλει ούχ ήττον νά είνε πιστή και νά λατρεύη τόν συζύγον ως θεόν! ΑΙ Ιεραί διατάξεις είνε αυστηρόταται διά την άπιστον σύζυγον! Καθ' άλλην την έπίγειον ζωήν της είνε άντικείμενον περιφρονήσεως και όνειδισμού, και μετά τόν θάνατόν της ή τιμωρία της συνεχίζεται διότι κατά τας περί μετεμψυχώσεως διατάξεις των Ινδών, ή άπιστήσασα μετεμψυχώνεται εις... τσακάλι! Η γυνή έχει και άλλας ύποχρεώσεις, αλλά και τί δέν έχει! Όφείλει, διά νά είνε συμπαθής, νά έχη όνομα εύκολοπρό-φερτον και γλυκό καταλήγον εις μακρά φωνήν, ήττον ως εύχ ή και νά είνε αυτή ά-ναστήματος ούχι ύψηλότερου του άνδρός. Είς βραχμνισμό άνήρ προτιμά νά μή νυμφευθί πα'ά νά έχη εις τό πλείον του γυναικα ύ-ψηλότερου από αυτόν άνστήματος. Η γυνή δέν πρέπει νά έχη ούνηνότη χαριχριστικόν ύπε-ροχής έναντι του άνδρός. Είς τινες έπαρχίας του έσωτερικού όπου ή γυνή δύναται νά έξέρχεται μέ α-τού συζύγου της, όχι μόνον δέν πρέπει νά δαΐζω πλησίον του, όφείλουν ως δούλη νά τόν άκολουθή, αλλά δέν νά φωνάζη προσεκτικώς νά κανονίξη τά δήμια της έπι... των ήχνών των παλμάτων του συζύγου της...

Η αυστηρότης άπομένους της γυναικής, ως

την έννοούν οι βραχμνιοί, δέν θά ήδύναντο νά θεωρηθί άπόλυτος ή άκραία, άν ήρχιζε, έστω και εις την παιδικήν ήλικίαν, διά τούτο βλέπομεν ότι εις τας φανταστικές τάξεις, τας άκολουθούσας τό Ιερόν διδύλον του τρομερού θεού Μανού, οι γονείς θάζον-ται νά τελέσουν τούς γάμους των τέκνων των εις... νηπιακήν ήλικίαν. Διά της μεθόδου ταύτης ή επι-τήρησις της κόρης υπό των γονέων της άναχέεται από την επιτήρησιν και υπό των γονέων του γαμ-βρού, οι όποιοι ένδιαφέρονται περισσότερο διά την μή βεβήλουν της νύμφης των υπό ξένου άνδρικού όφθαλμού! Τά ήηλίζοντα νήπια θεωρούνται ήδη άρ-ρήκτως συνδεδεμένα εις νόμιμον... συζυγικόν έζυγος, και ή από καιρού εις καιρόν συνάντησις των μητέ-ρων (συμπθερίων) περάγει εις αυτά την χαριστωμέ-νην ευκαιρίαν ν' άνταλλάξουν τά μπιμπισμένα των και τά κλαυθμιακά των, ως οι έρστοί τούς άσπαμούς των! Είς ήλικίαν 12—14 ετών γίνεται ή ούσιωστική των έννοσις. Άλλά άν πρό της περσεύ-σεως του χρόνου τούτου συμβή ν' άποβάλη ό μικρο-στυφικός σύζυγος, ή κοκκυβιστική χήρα δέν έχει τό δικαίωμα νά νυμφευθί πλέον, ούτε όταν μεγαλώση νά σκεψή περί άλλου συζύγου, μήτε νά προσφέρη τό όνομα ούδνηποτε άνδρός. Η καταδικα αὐτή είνε έτεροεπική, διότι εις την περίπτωσιν του θανάτου της γυναικής, ό άνήρ είνε έλεύθερος νά νυμφευθί και πάλιν!

Άλλά θάνατος του συζύγου δέν καταδικάζει την γυναίκα άπλως εις μίαν Ισοβίαν χηρείαν, της οποίας

Σουδανία έτοιμος προς γάμον

τό «βραχμνιστικόν κανόν» θά εβρίσκατο επί τέ-λους τρόπος νά έξοικονομηθί, άλλ' έχει τρομερά έκ-πακόλουθα διά την άτυχή γυναίκα.

Έν π.ό.σας δύναται νά έυρίσχη τας τρέχας της κε-φαλής της και νά λείω ήπ' έψι, ότι εφ' όρου ζωής δέν δύναται πλέον νά έξέλθω της οικίας της. Αλλά και έντός αυτής δέσμευ-ς ν' άποσπείγη έμπεικώς νά γίνεται τό πρόσωπον της όρατόν από τούς οικείους της, διότι τούτο θεωρείται πλέον άπίστον και πρό-

βενον συμφορά! Όφείλει νά τρώγη άπαξ της ήμέρας διά νά άδυνατίσχη και μαράνη τό κάλος και την άνθηρότητα της. Όφείλει νά θεωρή άαυτήν καταβι-καμένην εις την θέσιν κοινής ύπηρετρίας—αυτή ή κάσμενη οικοδοποιεί—και νά μή άγανακτή διά τόν έ-ξευτελιστικόν τρόπον μέ τόν όποιον την μεταχειρί-ζονται και αυτά τά τέκνα της, ως άνήκουστα πλέον εις την τάξιν των παριών.

Όλα αυτά και άλλα άπερίγραπτα μαρτύρια ύψι-σταται, διότι ό άποθνήσκων, τόν όποιον αυτή άποτέλει τό ψυχικόν συμπλήρωμα, δέν δύναται νά έβρη την μακροβιότητα της άπολυτοφροσύνης του, τόν παρράδεισον της Νιρβάνας, εφ' όσον τό συμπλή-ρωμά του—ή γυνή του—έξακολουθεί νά ζή εις τόν κάσμον αυτόν και τό φάσμα του νεκρού, ύποφρό-νος, κλαίνοντος, ίκετευόντος παρουνιάζεται εις τόν ύπνον της διά τά συμπληρώσχη τά θάνατα της ήμε-ρας. Ίσως όμως ότι ύπάρχει μέσον σωτηρίας από τας φρικτάς της χηρείας συνέπειας, μέσον τό όποιον έξεσφαλίζει όχι μόνον την χαράν των ούρανών, αλλά και την εις την γην άγιότητα της, υπό τόν σω-τηριώδη και έμυθητικό της: Νά άποβάλη! Η ζωή προσφέρει εις αυτήν την μακρήν κόλασιν, ό θάνατος της έγγυάται τόν Παράδεισον. Δέν έχει καν νά έκλέξη. Πολύ δικαίως προτιμάται ό θάνατος, άφ' όύ μετά της επίγειου και ούρανίας δόξης έπαναστα-σκει και τάς άγκάλας του άναμνένοντος αυτήν μα-καρίτου...Και ή άπόφραξι λαμβάνεται καθ' έν χρό-νον πνέει τό λείψαν ό ένδός, όστις σημεϊωμένην τοποθετείται από της κληΐνης επί του θάψι-δου ή επί της γής εις τας τελευταίας του στιγμάς. Την κληΐαν παρακολουθεί κατά-πιν και ή τσακική χήρα μέχρι του Νεκρο-ταφείου ή μάλλον μέχρι της Νεκροκρήνης. Έκει, όπου θά ύθωμεν εις άλλο καβάλαον, άναμνένον τόν νεκρόν τά εύχέλεια ήμε-της Ιερής πυρός, ή οποία θά μεταβάλει τό πτώμα εις τέφραν και μαζί μέ αυτό την δύστηνή χήραν, εμπεριμένην μένην της—ε-σας—εις τας άπολυτωτικές αλλαγές. Τό ά-πάνθρωπον αυτό έθιμον δέν συναντάται πλέ-ον, εις μη σπανίως εις τό έσωτερικόν, όπου ό θρησκευτικός φανατισμός είνε ισχυρότε-ρος των αὐστηρότατων μέτρων της εκπαι-δεύσεως άγγλικής διοικήσεως, καταδικάζου-σης τούς στενούς συγγενείς της αὐτοκατα-μμένης γυναικής εις πολυτήν ειρήνην, όπως ό τελευταίος νόμος του κ. Παγκάλου, ό τι-μωρών τούς πρωταίτιους των αὐτοκτονιών. Ούχ ήττον αΙ έφημερίδες της Βομβάης και της Καλκούτας αναγράφουν παράνομα έλε-καυτώματα ήρωϊκών χηρών τό έσωτερικόν, αΙ όποια μή δύναμει νά ριφθί εις την ιδίαν των συζύγων των πυρών, περιλούσαν μέ πατράλιον και άποτεφρώνονται και οίκον. Είς άλλο σημείωμα θά ύθωμεν πός έτελεστώ άλλως έπισήμως ή τρομερά αυτή άποκατάστασις.

Η τραγική της ζωής δέν γένει και τό θάνατος της χήρας, έκάμε νά θεωρηται μέ-γα δυστύχημα ή απόκνησις ήλθεος από της οικουμένης, της άνηκούσης εις την ειρημένην θρησκευτικήν αϊρεσιν. Και ή θε-καίος φόβος των γονέων και ή σκέψις της προλήψεως παντός σχετικού κινδύνου άλλ- και τό γεγονός ότι ή οικογένεια ή μη κε-τορθώσασα νά νυμφεύσχη την θυγατέρα της εις ήλικίαν 12 ετών θεωρείται κατηραμένη, έδη μούρησσαν τό άπίστον έθιμον τό στυγ-γελισμό των νεογεννητών κορασίων, ένω-τίον του όποιου ή άγγλική διοίκσις έλα-βειν άσκήτως αὐστηρά μέτρα, χωρίς όμως νά λείψουν τά κρούσματα εις την άγαστή και μυστηριώδη έκείνην χήραν των 300 εκατομμυρίων κατοίκων.

Τι λέγουν άρα γε δι' αυτήν αΙ φωνή-στριαί μας, αΙ άγωνιζόμεναι ν' άπελευθερ-σούν την έλληνίδα από τας... τυραννικά έθ-ήματα της οικοκυρ'ωσύνης της;

ΠΡΟΣΟΧΗ

Όσοι έκ των άναγνωστών μας δέν έχουν τά έξ πρώτα τεύχη της «Έγκυκλοπαί-δειας», πρέπει νά σπεύσουν νά τά έξασφα-λίσουν από τά κισκία πριν έξαναλήθουν έλοσχερώς.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Μία μεγάλη σιωπή, εξαπλώθηκε άπάνω εις την γήν. Ταραχμένος ό Συρακούσιος, έπιθύρισεν εις την νεάν.

— Είμαι εύτυχής, καλή παρθένος, διότι ήλθα μαζί σου, εις τούς τάφους των προγόνων σου. Έτσι αὐθάνομαι ότι είμαι φίλος-νούμενος όλης της γενεάς σου και ότι έλοι μέ έννοσον όπως οι οικείοί σου.

Έκείνη δέν άπήντησε. Ένα έλαφρόν φρι-κασμα πέρασε από πάνω της.

Ο Συρακούσιος έξηκολούθησε: — Πόσον θά ήθελα νά είμαι πάντοτε έδω, στάς έορτάς αυτές μεταξύ σου και του πα-τρός σου!

Η Δέχρα άπήντησε μέ μία φωνή, τέσσοτά-σθενή, σαν νά έβγαινεν από τάφο.

— Γνωρίζεις Διονύση ότι μέχρι του δεκά-του όγδόου έτους της ήλικίας μου, είμαι ά-φιερωμένη εις την θεάν Άρτέμιδα!

— Όμιλό γ'α πάντοτε, όρατα νέα.

Έκείνη άρχισε νά τρέμη και σκέπασε τά μάτια της, μέ τά δύο της χέρια. Τό φως του λυχνού έτρεψε, ώσάν νά άκουσε, καμμία ψυ-χή, τά άόρατα πτερά της.

Έν τώ μεταξύ ό γέρω άγγιστοπλάστης προ-χωρούσε.

Γύρω του ή σταχτοδόχος θήκες των πα-λαιών νεκρών προγόνων, από κόκκινο πηλό, και τά νεκρικά στολίδια και σκεύη, που ή-σαν άγαπητά εις τόν νεκρόν και τά άφηναν πάντα κοντά στη λήκυθό του.

Ο Ταράω άψήκε την λυχνίαν του, επάνω εις τεφροδόχον καλήν, που είχε την κώνη του πού παλιού προγόνου, έκυψεν έμπρός του και ειπε μέ δακρύα, μέσα από τά σωτικά του θαλμύνη φωνή, και σιγανή:

— Αιώνια πνεύματα, ένδοξοι άόρατοι, σεΐς πού μέ την δύναμή σας, έκάματε μία φορά την Ρώμην νά λυγίσχη, σεΐς πού άποθήσατε τούς κοκκινωμάλληδες Γαλάτας, σεΐς πού κά-ματε νά τρέμη ή Τύρος και ή Καρχηδών, έστέ μακάριοι εις τόν άδιαπέραστον και ά-φθαστον κόσμον εις όν εβρίσκεσθε. Δυστυ-χώς τά τέκνα σας, δέν έχουν πεία πατρίδα, είνε τώρα άρκετοι αιώνες. Δέν θά έλθω πο-τέ, άκούη μία ήμέρα, πού θά λάμψωμεν τόν κόσμο πάλιν, άν όχι από δόξαν, τούλάχιστον από εύμορφιά!...

ΟΙ Θεοί μέ τας καλύπτρας.

Έτλούον άκούη την έορτήν των πεπλοφό-ρων θεών, εις μερικά μέρη της χώρας των Έτρούσκων. Η νυκτερινή αυτή τελετή, ή μυστηριώδης, ήτο πολύ λίγο γνωστή εις τας Ρωμαϊκές Άρχάς. Αὐτή ήκολούθει την παν-έληγον του Μαΐου, ήρχετο δέ, ένεκα τού-του, άκανονίστως εις τό Καλανδάριον.

Ηρχίζεν ή τελετή αυτή τό μεσονύκτιον και διαρκούσε μέχρι της αὐγής.

Την ώρα που ό πρόκριτος του χωριού κτυ-πούσε επτά άργά κτυπήματα στόν μεγάλον από άργιλλον κώδωνα, μία φωνή μυστηριώ-δης ήκούετο από τό άνατολικό μέρος του χω-

ριού, άπηχούσε έπειτα εις τας διαφόρους γω-νίας και έσβυενε ρεχαστική, όξεια πρός τό δυτικόν, σαν νά επίλεγε εις τά μεγάλα έκεί πλησίον έλη.

Κατόπιν ένας ύμνος ύψουτο από παντού:

Σας δοξολογούμεν εσεί μας σκεπασμένοι. Πατέρες των έμφύχων και σφύχων. Σεΐς πού γεννηθήκατε πρό των αστρων και των υδάτων,

Πηγή παντός καλού και πάσης εύτυχίας.

Η δόη αυτή του ύμνου έγύριζεν δ'ο τό χωριό, και κατόπιν μία γυναίκα που ήτανε κρυμμένη, ήκούετο, από τό μέσον ενός κή-που, νά τό επαναλαμβάνη μέ μία φωνή ο-ξεία, καθαρή και έξαστερη.

Είς την φωνήν αυτήν, άλλες φωνές άπαν-τούσαν έν χειρ. Φωνές δυνατές, φωνές θα-ρύτονες, πού ήρχιζαν σιγά εις την άρχήν και δυναμώναν από λίγο σέ λίγο.

Ήτο ένας περίεργος ύμνος, γεμάτος από μυστικοπάθεια, πρό τιμής της δυνάμεως των άόρατων:

Από άόρατον δύναιμ, γεννήθηκε τό φός, τά σκεπτείνά Ταρταρα, έφεξε και έλάμπρυνεν τόν ήλιον τό χρυσό φώς.

Ω εσεί, πού δόσατε κύματα, εις την πρωτόγονο την θάλασσα.

Όταν ό ύμνος αυτός κυκλοφορούσε σ'έλο τό χωριό, έπληρνετο πάλιν εις την άρχήν του, και έσβυεν μέ την όξείαν και καθαρήν φωνήν της γυναικής πού έκρύπτετο εις τόν κήπον.

Σ' έλο τό διάστημα αυτό έμεναν άκίνητα τά πάντα.

Μετά μιοή ώρα ό Ταράω έδωκε εις τόν Διονύην ένα δέρμα λύκου γ'α νά καλυφθί και έσκεπασθί και αυτός μέ ένα δέρμα όρ-κάδος. ΑΙ κεφαλαι των ζώων, έπιπτον επί της κεφαλής των ανθρώπων, ως δύο προσω-πίδες. Δύο τρόπος ήσαν άναγκαί διά νά δύ-νανται νά βλέπουν.

—Πρόσεχε Διονύση, τού ειπεν, μή μετα-κινήσχη την μάσκαν αυτήν από τό πρόσωπό σου. Θά είνε βαρεία ή τιμωρία σου, τριών μηνών δουλεία, και ούτε εγώ, ούτε κανείς άλλος, θά δυνηθί νά σε γλυτώσχη.

Έξήλθον εις τό δρόμον. Από όλης τας δόδους και όλες της γωνίας άνθρωποι έφαι-νοντο ντυμένοι, σκεπασμένοι, ως αυτοί μέ δέρματα ζώων, τόν όποιον αΙ κεφαλαί έσκέ-παζον την ιδιότη των. Ήτο ώσαν μία λιτα-νεία κριαρίων, άρκτων, λύκων, ταύρων και βορών. Δέν ήρχοντο παρά μόνον άνδρες και μόνον μία γυναίκα. Μία σκιά παρ-θένης, δεκαπέντε ετών, σχεδόν γυμνή, μέ χυμένα στούς ώμους τά μαλλιά της, δόη-γουμενή από μία τρηά. Ήταν ένα όρατο κορίτσάκι. Κάποια άγωνία έκάμνε νά έχου κάποιον τρόμο τά όρατα άνατολικά ματία του και έκανε ν' άνατριχιάζη τό χυτό μελα-χροιν κορμί του.

Τά βλέμματα του πλήθους διά μέσου των

προσωπίδων των ζώων, σπινθηροβολούσαν έστραμμένα άπάνω της.

Δύο ίερείς ώδήγησαν ένα μαύρον αϊγίδιον και ένα λευκόν κριόν.

Ο Ταράω έκάμε σημεϊον εις τόν Διονύ-σχη, νά φάγη και αυτός όπως έλοι οι άλ-λοι—όν ύμνον των θεών.

Τό πλήθος τότε έκινήθη μέχρις ενός δά-σους από άσημένιες λευκές, όπου έβαλλον ρόδα και άγριοτριανταφυλλίες. Είς τό μέσον δύο μεγάλες πέτρες, κομμένες από τούς δυ-νατούς προγόνους, όπου ζούσαν στούς μυθι-κούς άρχαίους χρόνους, έσταντο, έχουσαι έ-πάνω των, ώσαν τεραστίαν τράπεζα, μίαν άλλην τρίτην, πειό μεγάλην.

Η λιτανεία έστάθη. Ο Ταράω έδωκε τό σημεϊον, νά προσαχθί τό έρίφιον, ό κριός και ή μελαχροινή ή σκιάδα. Κάθε άνθρω-πος τότε προσεφε εν καθένας, από κάτω. Άλλος κρασί, άλλος αὐγά, περισσότερες, γάλα ή όπώρα ή φρούτα.

Ο άρχαγγελοπλάστης τότε φώναζε:

—Θεοί πού γεννηθήκατε στό χάος, όταν ή γή και οι πλανήται έπλεον σέ μία αιώνιαν νύχτα! Θεοί προσωποποι, γεννηθέντες πρό των άλλων όλων θεών, αιώνιοι ήδη, και β-ταν δέν ύπήρχεν άκόμη ό χρόνος!... Σεΐς πού έσπευτετε επί των Ρασεσάς, των υιών των όπλισμένων ανθρώπων, οι όποιοι ζούν και άγωνίζονται μόνον μέ την δύναμι των χειρών των...

Θεοί κεκαλυμμένοι, χωρίς μορφήν, παντο-δύναμοι σας προσφέρομεν την παρθένον δού-λην, τό μελανόν έρίφιον και τόν λευκόν κριόν, τας περισσότερας, τας όπώρας της γής και τά ζώα της.

Τό πλήθος επανάλαβεν τούς λόγους, μέ μίαν φωνήν μακράν και παρατεταμένην, σαν έξόπασμα μεγάλου θυμημένου κύματος.

Ένας άνθρωπος άρχισε νά στραγγαλίζη τας περισσότερας, ενώ εις άλλος ήναψεν ένα ευωδιαστικόν πυρ επάνω εις τόν βωμόν των μεγάλων τεραστίων ήλιων. Έβυσσάν τον κριόν και τό έρίφιον, τά όπια έπρεπε νά έψυχώσουν πριν άρχίσχη ή μεγάλη ίερο-τελεστία.

Κατόπιν, ό Ταράω έκάλεσεν ενώπιόν του την παρθένον δούλην. Ήτο καταφοβισμένη. Οι χαριτωμένοι ύμνοι της, τό μικρό της στή-θος, τό τόσο παρθενικό και νεαρό, άνεδοκα-τέβαινε μέ δύναμι μεγάλη. Ο φόβος του θανάτου γέμισε τούς όφθαλμούς της άσπρη.

Άλλά ό Ταράω της ειπε μέ γλυκύτητα. Η ζωή σου, δέν κινδυνεύει, νεαρά κόρη! Άνάγκη όμως νά φάγης διά μέσου του θάνατος των λευκίων. Θά σε παρακολου-θήσουν έκείνος ό όποιος θά σε άρπάσχη από τά μαλλιά, θά είνε ό κύριός σου και θά θη-σίση εις τούς κεκαλυμμένους θεούς μας, αλλά όχι σε...

Αυτή άνέπνευσε και ό τρόμος έφυγε, σαν βέλο από πάνω της. Είχεν έμπιστοσύνη στού γέροντος τά λόγια.

(Άκολουθεί)

Εἴθιμες γραμμές

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Φαινόμενα εἰς τὴν Καστορίαν, φαινόμενα εἰς τὴν Κρήτην καὶ ἐπὶ τέλους προχθὲς πάλιν φαινόμενα εἰς τὸ Μοναστηράκι.

Καρέκλες χοροπηδοῦν· τραπέζια κατρακυλοῦν· Ντεντζερέδες φεύγουν φαγιά· ἀνέρχονται πρὸς τὸ ταβάνι· καὶ ταμπουράδες χτυποῦν μόνοι των ὑπόκρουσιν ἀμανὲ καὶ γιαννέ. Τί σοῦ εἶνε τέλος πάντων αὐτὸ τὸ ἐκτόπλασμα καὶ ἡ μέθοδος τοῦ ἐκτοπλάσματος, μυστήριον. Ἡ ἐταιρία τῶν ψυχικῶν ἐρευνῶν μελετᾷ καὶ ὁ κ. Τανάγρας ἐκτελεῖ ταξιδικαία ἀναψυχῆς φυσικώτατα. Κανεὶς ἀνεπτυγμένος ἀνθρώπος σήμερα δὲν ἐπιτρέπεται, νὰ πέρνη ὑπὸ τὴν ἀστεϊάν ἀποψιν πράγματα ὅπως τὰ φαινόμενα τοῦ πνευματισμοῦ, τηλεκινήσεως, τηλεπαθείας, ὑπνοδασίας, ὑπνωτισμοῦ καὶ χιλίων ἄλλων ἐκδηλώσεων μιᾶς ζωῆς ἡ ὁποία, ἐπειδὴ δὲν εἴμπορεῖ εὐκόλως νὰ λάβῃ τὴν τρέχουσαν τιμὴν τῆς ἀλλῆς, τῆς γνωστῆς μας, δὲν ἔπεται ἐκ οὗτου, ὅτι καὶ δὲν ὑπάρχει.

Παραδεχόμεθα λοιπὸν ὅτι ἔχομεν ἐκτόπλασμα, περίπλασμα, πρώτην, δευτέραν καὶ τρίτην ψυχὴν, ἴσως καὶ ἐβδόμην, πράγμα τὸ ὁποῖον εἶχον κατορθώσει ἕως τώρα οἱ γάτοι καὶ ἡ πενθερές. Παραδεχόμεθα ὅτι διαιρούμεθα ὡσάν τὸν Μπόσκον εἰς δύο, τρεῖς ὑπάρξεις· ὅτι τεμαχίζομεθα καὶ ὅτι ἐπὶ τέλους τὸ «κομμάτιον νὰ γίνῃς» δὲν εἶνε ὕβρις οὔτε κατάρρα, ἀφ' οὗ ἕκαστος μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀξιόλογα κομμάτια εὐρισκόμενα κατὰ βούλησιν ἢ δυνάμει τοῦ ὑποσυνειδήτου εἰς διάφορα μέρη. Παραδεχόμεθα, ὅτι ἄλλοι μὲν καλοτρῶγουμεν, εἰς τὴν παρούσαν δὲ ζωὴν παίζομεν ταμπουράν, καὶ ταῦτα γίνονται ταυτοχρόνως· ὅλα τὰ παραδεχόμεθα καὶ πιστεύομεν τυφλῶς τὰ φαινόμενα καὶ χωνεύομεν τὰς ἐξηγήσεις τὰς ἐπιστημονικὰς ὅσον καὶ τὰς τοῦ ἔξω ἀπὸ δῶ ὁ ὁποῖος ἠγάπησεν τοὺς κατόικους τοῦ Μοναστηρακίου νὰ φωνάζουν τοὺς ἱερεῖς νὰ προδοῦν εἰς ἀγιασμούς, ἐξορκισμούς καὶ νὰ πυρπολήσουν τέλος καὶ τὸ καλὸν τῆς δυστυχημένης χήρας ἡ ὁποία εἶχε τὸ ἐκτόπλασμα.

Μίαν μόνον ἀπορίαν ἔχομεν· διατὶ οἱ ἀποφασίζοντες νὰ ἐκδηλώσουν κατὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον τρόπον φαινόμενα εἶνε ὅλοι πέρα-πέρα διαστρεβμένοι, δύστροποι, κακοί, μοχθηροὶ καταστροφεῖς· ἀναποδογυρίζουν ἐπιπλά καὶ τὰ σπάζουν, σὰν νὰ μὴ βρίσκονται στὴν μεταπολεμικὴν ἐποχὴ καὶ νὰ μὴ ξέρουν τί κοστίζει σήμερα ἕνα πιάτο ἢ ἕνα ἀγγεῖον περιφρονημένον ἀλλὰ... χρήσιμον. Ὅριστε· ἡ χήρα Πεταλᾶ τάχει βάλει ἰδίως μὲ τὸν ρουχισμόν. Ροῦχα, κουστούμια, σκεπάσματα, ἀσπρόρρουχα, καπέλλα, φέσια, κεφαλομάντηλα· κανένα δὲ δρίσκει χάριν, τὰ κόβει καὶ τὰ κόβει μάλιστα κατὰ γεωμετρικὰ σχήματα ἐνῷ εἶνε βέβαιον ὅτι δὲν ἔχει ἰδέαν οὔτε τῆς εὐθείας γραμμῆς, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἠκολούθησε φαίνεται εἰς τὸν βίον, διὰ νὰ ἀναγκασθοῦν νὰ τῆς κάψουν τὸ σπῆτι οἱ συγχωριανοὶ τῆς. Ἐρωτῶμεν λοιπὸν διατὶ κανὲν πνεῦμα, ἢ μέντιουμ, ἢ δυσνόστατος ἀνθρώπος δὲν κάμνει τὸ καλόν; Διατὶ ἀφ' οὗ ἔχει τὴν δύναμιν νὰ καταστρέφῃ καὶ μηδενίῃ, δὲν δημιουργεῖ καὶ ἐκ τοῦ μηδενός;

Τὶ πλούτη καὶ εὐτυχία, καὶ Θεοῦ ἀγαθὰ θὰ ἦσαν ἡ Χήρα Πεταλᾶ ἐὰν λόγου χάριν εὐρίσκουσα σπασμένο πιάτο, τὸ ἐκολλοῦσε· ἐὰν εὐρίσκουσα γκρεμισμένο σπῆτι, τὸ ἐστερέωνε· ἢ καὶ ἐκ τοῦ μηδενός σου παρουσίαζε στέγην κατὰ τὴν παρούσαν ἐποχὴν; Ἐὰν

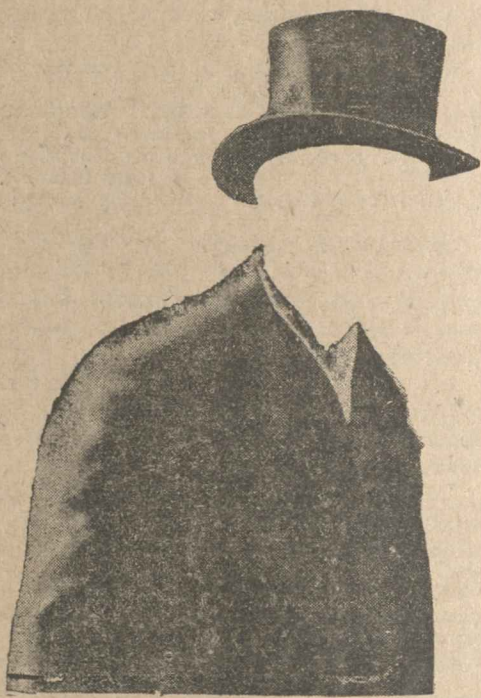
ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ὁ περιφημὸς Ἕλλην Ζαχάρωφ, καθὼς γνωρίζουν πάντες, ἔχει καταπλήξει τὴν Εὐρώπην, μὲ τὰς μεγάλας τὸν ἐπιχειρήσεις, τὴν μυστηριώδη ζωὴν του, τὸ πανταχὺ παρὼν του καὶ τὸ πανταχὺ... ἀπὸν του.

Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἔχουν κυριολεκτικῶς μαριάζει ἐναντίον του, εἶνε οἱ δημοσιογράφοι. Ἀδύνατον νὰ τὸν εὗρουν, δυσκολώτατον νὰ τὸν φωτογραφίσουν, ἀκατόρθωτον νὰ τοῦ πάρουν μιὰ συνέντευξιν.

Φαντασθῆτε λοιπὸν τί ἐπιτυχία ποῦ ἦτο γιὰ ἕνα ἄγγλο δημοσιογράφον, νὰ κατορθώσῃ νὰ τοῦ πάρῃ μιὰ συνέντευξιν καὶ ν' ἀποκαλύψῃ πολλὰ, τοῦ ἀνθρώπου.

ποῦ αὐτοῦ, ποῦ τὰ πάντα περιβάλλει μ' ἕνα πέπλο μυστηρίου.

Κατορθώσας ὁ δημοσιογράφος νὰ γίνῃ μέλος μιᾶς ἐταιρίας τῆς «Σαρδονικῆς ἀδελφότητος», ἣν εὗρεται ὁ Ζαχάρωφ, κατορθώσας διὰ τοῦ μέσου αὐτοῦ νὰ εἰσαχθῇ ἀπὸ τὸν θύρωρον, ὅστις καλέσας ἕνα ὑπηρετὴν τοῦ Ρίτς-Κάρλτον, ὅπου ὁ Ζαχάρωφ ἔμεινε, τοῦ εἶπε:

— Ὁδηγήσατε τὸν κύριον εἰς Αὐτόν, τοῦ ὀποῖου δὲν προφέρεται ποτὲ τὸ ὄνομα!

Ὁ δημοσιογράφος δημεῖται μερὶκά μυθιστορηματικά.

— Ἀς ἀφίσωμεν νὰ τὰ εἰπῇ ὁ ἴδιος:

— Μετ' ἀνέβασαν μὲ τὸ ἀσανδερ, στὸ τέταρτο πάτωμα τοῦ μεγάρου, ὅπου εὐρέθηκα μὲ τὰ χεῖρα ὀπισθὰ κωκωθὰ δεμένα, ἕνα ἐπίδομον γυῖον ἀπὸ τὸ κεφάλι ποῦ μὲ ἐμπόδιζε νὰ βλέπω. Στιβαρὰ χεῖρα μὲ μετέφεραν ἀγνωστον ποῦ, ἀκολούθως μοῦ ἀφηγήθη ὁ ἐπίδομος καὶ ἔβαρεν εὐρύνειν ἀντιμέτωπος μὲ ἕνα γρηλέον κύριον, εἰς τοῦ ὁποῖου τὴν ἐπιβλητικὴν μορφήν ἀνεγνώρισα ἀμέσως τὸν σερ Βασίλειον Ζαχάρωφ, τὸν Μυστηριώδη Ἄνθρωπον τῆς Εὐρώπης.

— Ἐπιθυμεῖτε νὰ μὲ ἰδῆτε; μοῦ εἶπε.

— Ἐπιθυμῶ, τοῦ ἀπήντησα, νὰ μάθω τὸ μυστικὸν τῆς δυνάμεως ποῦ ἔχετε.

ὅπου εὗρεσκε τρύπιον πανταλόνι, τριμμένο σακκάκι, ξεδαμμένο παλτό ἢ κουρελιασμένα ἀσπρόρρουχα τὰ παρῶντιζε καινούρια καὶ ἀγνώριστα, ἐὰν τέλος πάντων σὲ παρελάμβανε γυμνόν, ἄστεγον, πετινόντα, διψώντα, ἔρημον καὶ ἐλεεινόν καὶ ἀπεφάσιζε νὰ σὲ κάμῃ νοικοκύρην.

Ἡ ἀξίωσις ὡς χήρα Πεταλᾶ θὰ ἦτο ἡ πλέον πλούσια χαλιτωμένη καὶ πλούφερνός νύφη, χάριν τῆς ὁποίας ἀξίζε καὶ νὰ χωρῇ κανεὶς μετὰ τριακονταετῆ ὑπαγερὸν βίον διὰ νὰ τὴν πάρῃ, ἐστὼ καὶ ἂν ἔχῃ πατήρει τα πενήντα... ἐν ᾧ τώρα... εἶνε ἀπορίας ἀξίον πῶς οἱ συγχωριανοὶ τῆς δὲν τὴν... ἔκαψαν καὶ αὐτὴν μετὰ τῆς οἰκίας τῆς.

ΛΑΥΡΑΣ

— Δὲν συνηθίζω νὰ λέγω τὰ μυστικά μου, μοῦ ἀπῆλθον μὲ τὸν φωνῆς ξηρόν. Οὔτε μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ μαγεύσῃ. Ἐνεργῶ καὶ ὁ κόσμος ὑπακούει. Αὐτὸ ἀρετὴ.

— Μὰ πῶς ἐνεργεῖτε; Πῶς ὑπακούει εἰς οὗς οἱ ἡ Εὐρώπη; Ἐπιβάλλεσθε διὰ τῶν χρημάτων σας.

— Κυρίως διὰ τῆς μυστικῆς δυνάμεως τὴν ὁποίαν κατέχω.

— Εἶνε ἀληθὲς πῶς κάποτε ἐπωλοῦσατε ἐφημερίδας εἰς τοὺς δρόμους τῆς Κων/πόλεως;

— Ὁ μυστηριώδης συνομιλητὴς μου συνοφρονεῖται καὶ μοῦ ἀπήντησε θυμωμένα:

— Αὐτὰ τὰ διαδίδουν οἱ ἐχθροὶ μου. Οἱ πρόγονοί μου ἦσαν καλοὶ χριστιανοί, κατοικοῦσαν εἰς τὴν Κων/πολιν καὶ κατεῖχον ὅλοι ἀνώτερα ἀξιώματα εἰς τὴν τουρκικὴν Κυβέρνησιν.

— Μὰ δὲν εἶσθε πάντοτε πλούσιος.

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια. Ἡμῶν ἀπλοῦς ὑπάλληλος σὲ μιὰ ἀτμοπλοικὴ ἐταιρία καὶ ἐκεῖ ἀρχισα νὰ κάνω μικροεπιχειρήσεις, ἡ ὁποία μοῦ ἔφεραν κέρδη. Ἡ μικρὸς ἐπιχειρήσεις σιγά-σιγά ἔγιναν μεγαλύνοντες καὶ ἐτοὶ χωρὶς καλὰ-καλὰ νὰ τὸ καταλάβω ἔγινα πλούσιος.

— Καὶ ὅμως ὑπάρχει κάποιο μυστικόν.

— Ποῖο εἶνε αὐτό; τὸν ἠρώτησα καὶ αὐτὸς ἔκρινε:

— Ἄν οὗς τὸ πᾶν ὑπόσχεσθε νὰ μὴ τὸ ἀνακοινώσετε οὔτε εἰς τὸν Χίδεμπουργ, οὔτε εἰς τὸν Μπάλν-τουϊν, οὔτε εἰς τὸν Προθυπουργόν τῆς Γαλλίας—δὲ ξέρω ποῖος εἶνε σήμερα, γιὰ δὲν ἐδιάβασα ἀκόμη ἐφημερίδας—οὔτε εἰς τὸν Τρόσκυ;

— Τὸ ὑπόσχομαι!

— Ἐγέλασε καὶ μοῦ εἶπε σχεδὸν ψιθυριστὰ:

— Σὰς ἐμπιστεύομαι καὶ ποῦ δὲν ἔχω ἐμπιστευθῇ ἀκόμη εἰς κανένα καὶ τὸ ξέρω μόνο ἐγώ. Λοιπὸν δὲν ὑπάρχει μυστικόν!

— Δὲν ὑπάρχει μυστικόν;

— Κανένα μυστικόν ἐκτὸς ἀπ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐδημιούργησα ἐγώ! Εἶνε πρὸς ὄφελός μου νὰ κάμω τοὺς ἄλλους νὰ φαντάζονται ὅτι κρύπτω κάποιο μυστικόν, αὐτὸ δίδει ἀφορμὴν εἰς τὰς ἐφημερίδας νὰ γράφουν καὶ τοιουτοτρόπως δημιουργεῖται θόρυβος, πᾶσι τοῦ ὀνόματός μου, ὁ δὲ θόρυβος αὐτὸς μὲ ἔχει καταστήσει παροιμιώδη.

— Ὅστε εἶσι λοιπὸν; Εἶπε μιλῶσα;

— Μιλῶσα, φίλε μου, μοῦ εἶπε χαμογελῶν, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ γράφῃ ἡ ἱστορία θὰ ἀναγκασθῇ νὰ διατάξω νὰ σὰς βγάλουν ἀπ' ἐδῶ μὲ τὸν ἴδιον τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐμπήκατε, γιὰτι πρὸ πάντων ἀπέναντι τῶν ὑπηρετῶν μου δὲν πρέπει νὰ ἀποκαλυφθῇ ποτὲ ἡ μιλῶσα.

— Ἐοίμην τὸν κώδωνα καὶ ἐν διαστήματι ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας εὐρέθηκα μόνος εἰς τὸ Κάιν-Παρκ χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ ἐξακριβώσω ἂν ἦμουν ξύπνιος ἢ ἂν εἶχα ὄνειρον.

Πιθανὸν νὰ μοῦ συνέβῃ τὸ δευτέρον...]

ΑΝΑΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Στὰ τόσα συγχερήτρια τὰ ὁποῖα μᾶς ἔρχονται ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου εἰς ὅσα ὑπάρχουν Ἕλληνες, προσθέτομεν μὲ ἐξαιρετικὴν εὐχαρίστησιν καὶ τὰ συγχερήτρια τῆς «Φοιτητικῆς Συντροφίαν».

Ἡ «Φοιτητικὴ Συντροφία» εἶνε τὸ δημοσιογραφικὸν ὄργανον τῶν διανοουμένων δημοτικιστῶν. Ἀγωνίζεται διὰ τὴν ἐπικράτησιν ἐνὸς ἰδεώδους, ἀλλὰ μὲ τέτοιον τρόπον, ὥστε νὰ ἀποσπᾷ τὴν ἐκτίμησιν καὶ τῶν ὅσων δὲν πιστεύουν εἰς τὸ ἀπολύτως ὀρθόν τοῦ ἰδεώδους ὑπὲρ τοῦ ὁποῖου μοχθεῖ.

Εἰς τὴν προσπάθειάν μας νὰ πραγματοποιήσωμεν ἔργον τὸ ὁποῖον εἶνε ἡ κορωνὴ ἐνὸς Πολιτισμοῦ ἀπερχομένου εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ ἡ βραχὺ ἐνός ἄλλου ἀνατέλλοντος τώρα νεοελληνικοῦ πολιτισμοῦ, εἰμεθα εὐτυχεῖς ὅτι ἔχομεν συνεπικουρον μιὰ Συντροφίαν, τῆς ὁποίας τὴν ἠθικὴν ῥώμην βλέπει κανεὶς εἰς τὴν δημοσιογραφικὴν τῆς ἐμφάνισιν.

Ἐκεῖνο πρὶ μᾶς συγκεῖται καὶ μᾶς ἐνθουσιάζει, διὰ τὴν ἀντιλήψιν καὶ κρίσιν, τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, εἶνε ἡ ἀθρόα προσέλευσις πολιτῶν εἰς τὰ γραφεῖά μας, ὅπως ἐγγράφουν συνδρομηταί.

Καὶ μετὰ αὐτῶν πτωχοὶ μαθηταὶ καὶ διόπαλα-σταὶ οἰκογενεάρχαι.

Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς διψᾷ διὰ μάθησιν.

ΑΝΑΨΥΚΤΙΚΑ

Εἰς τὰ παλαιοντολογικὰ Μουσείον

Ἐμπρὸς εἰς τὸν σκελετὸν ἐνὸς ἐξ ὧν προϊστορικῶν.

Ὁ σύ. υγρ. — Αὐτὸς εἶνε ἕνα Μαμούθ. Ἐνα ἕξων τὸ ὁποῖον ζοῦσε ἐδῶ καὶ πενήντα χιλιάδες χρόνια.

Ἡ σύ. υγρ. — Ἐπειτα ἀπὸ πενήντα χιλιάδες χρόνια, ἡμεῖς, ποῦ, ἀραγε, θὰ εἴμεθα;

Ὁ σύ. υγρ. — Δὲν γνωρίζω, ἀλλὰ ἀσφαλῶς δὲν θὰ εἴμεθα εἰς τὸ Μουσείον.